

Goof van Zandwijk: 'Hoe hoger de cijfers voor ziekteresistentie, hoe langer de plant groen blijft'

Eerst vem, dan ziekteresistentie

Het kiezen van een maisras laat hij niet aan de loonwerker over. Goof van Zandwijk uit Vuren bestudeert de maisrassenlijst aandachtig en kiest elk jaar twee tot drie rassen. De Gelderse melkveehouder zoekt naar rassen met een hoge vem-opbrengst en goede cijfers voor ziekteresistentie.

tekst Inge van Drie

De maisrassen voor het komende seizoen heeft hij nog niet uitgezocht, maar dat gaat Goof van Zandwijk zeker nog doen. Zo zorgvuldig als de melkveehouder uit het Gelderse Vuren zijn stierkeus bepaalt, zo secuur gaat hij ook om met de keuze voor de te gebruiken maisrassen. 'Ik pluis de rassenlijst altijd helemaal uit.'

Samen met vaste medewerker Bram melkt Goof van Zandwijk ruim negentig koeien en hij bewerkt zestig hectare grond. Naast vijf hectare tarwe verbouwt hij op de Vurense rivierklei jaarlijks elf à twaalf hectare mais. De koeien krijgen jaarrond twaalf tot veertien kilogram mais per koe per dag.

Smakelijk product

Van Zandwijk legt de rassenlijst van 2011 op tafel en wijst op de laatste kolom. 'De totale vem-opbrengst vind ik het belangrijkste; ik wil graag een zo hoog mogelijke opbrengst van mijn land halen.'

Dat is niet het enige waar de melkveehouder naar kijkt. Hij let ook sterk op de cijfers voor ziekteresistentie, bijvoorbeeld voor bladplekkenziekte en builenbrand. 'Hoe hoger die cijfers, hoe groter de kans dat de plant lang groen blijft. Ik heb het liefst dat de kolf rijp is als de plant nog groen is. Ik heb het idee dat mais die lang groen blijft een smakelijk product oplevert.'

Goof van Zandwijk: 'Ik ben bang dat ziekten in mais in de toekomst vaker voorkomen'

Bij het hakselen is hij het ook in zijn eigen mais wel tegengekomen; plekken waar de mais al helemaal afgestorven is, terwijl de rest van de mais nog mooi groen is. 'Als er een ziekte in het gewas zit, sterft het in rap tempo af en verlies je opbrengst. Ik ben bovendien bang dat ziekten in mais in de toekomst steeds vaker zullen voorkomen. Bij granen zie je dat ook. Ik probeer daarom regelmatig van perceel te wisselen.'

Van Zandwijk, die samen met zijn medewerker het land ploegt en zaaiklaar maakt, kiest vaak meerdere rassen. 'Meestal zaai ik twee tot drie verschillende rassen, waarvan één nieuw ras. Dan heb ik wat vergelijkingsmateriaal. Als ik denk dat er betere rassen zijn, switch ik weer.'

Afgelopen jaar koos de melkveehouder voor de vroege rassen LG 30.225 en Messago. Beide rassen scoren hoog voor vem-opbrengst, builenbrandresistentie en bladplekkenziektetolerantie. Ook het middenvroeg ras Torres zaaide hij in het verleden regelmatig. 'Ik kies vanwege de lage vem-opbrengsten nooit zeer vroege rassen. Een ras dat langer de tijd heeft, kan ook meer opbrengen.'

Van Zandwijk haalde in 2011 naar schatting 600 ton mais van 11,5 hectare. Hij noteerde in zijn maiskuil 952 vem, 38 procent droge stof en een zetmeelgehalte van 352.

Van Zandwijk start – als het weer en de bodem het toelaten – vanaf half april met inzaaien. 'Wij zijn vaak een van de eerste bedrijven waar de loonwerker mais inzaait. Een vroeg gewas valt altijd mee, een laat gewas valt vaak tegen. Hoe vroeger je zaait, hoe beter de kolfplantverhouding is.'

Kolven wegen

Ook met oogsten hoort Van Zandwijk bij de vroege boeren; normaal gesproken zit de mais in Vuren rond half september in de kuil. 'Vroeger was dat vaak in oktober, nu is half september normaal. Boeren hebben voordeel van het veranderende klimaat. Doordat het voorjaar nu vaak vroeger is, is het groeiseizoen drie weken langer dan toen ik begon als veehouder.'

Na dertig jaar mais telen heeft Van Zandwijk geen moeite met het bepalen van het juiste oogstmoment. 'Als de mais aan het afrijpen is, loop ik er elke dag even doorheen. Als ik geen vocht meer uit de korrel kan knijpen, is het goed. Vaak weeg ik ook een aantal kolven. Als het goede mais is, weegt een grote kolf driehonderd tot vierhonderd gram.' |